

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [YVES BOT]
SECINĀJUMI,
sniegti 2018. gada 25. oktobrī¹

Lieta C-579/17

BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse
pret
Gradbeništvo Korana d.o.o.

(*Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē, Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās un komercietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – 53. pants – Apliecības izdošana – Administratīvais process vai tiesvedība

1. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 1. pantu².

2. Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā, kuru ierosinājusi *Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse* (Būvniecības nozares darbinieku apmaksātu atvaļinājumu un atlaišanas pabalstu fonds, Austrija)³ par apliecības izdošanu saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 53. pantu aizmuguriski pieņemta galīga sprieduma pret sabiedrību *Gradbeništvo Korana d.o.o.*, kas reģistrēta Slovēnijā, izpildei.

3. Saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 37. un 42. pantu šādas apliecības iesniegšana ir obligāta, lai vienā dalībvalstī pieņemtus nolēmumus atzītu un izpildītu citā dalībvalstī. Šis dokuments bez iepriekšējas īpašas procedūras apstiprina šo nolēmumu izpildāmību; tas tika izstrādāts kā šo nolēmumu dublikāts izrakstu formā, lai veicinātu to brīvu apriti un tiešu izpildi.

4. Šajos apstākļos, kā norādījusi Eiropas Komisija, prejudiciālā jautājuma pieņemamība ir atkarīga no tā, vai šīs apliecības izdošanas stadijā izcelsmes tiesas veiktajai darbībai bija administratīvs vai tiesas raksturs.

5. Šis tiesību jautājums par Regulas Nr. 1215/2012 53. panta piemērošanu ir jauns atšķirībā no *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē, Austrija), iesniedzējtiesas, uzdotā jautājuma par pamatstrīda kvalificēšanu, lai noskaidrotu, vai tas ietilpst vai neietilpst “civillietās un komercietās”. Tā kā šis pēdējais jautājums nerada īpašas grūtības, ņemot vērā Tiesas judikatūru, šie secinājumi attieksies vienīgi uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, kas Tiesai ir jāpārbauda pirms tā izskatīšanas pēc būtības.

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 OV 2012, L 351, 1. lpp.

3 Turpmāk tekstā – “BUAK”.

6. Savas analīzes noslēgumā es ieteikšu Tiesai konstatēt, ka neskaidrību gadījumā par Regulas Nr. 1215/2012 piemērojamību par apliecības izdošanu saskaņā ar šīs regulas 53. pantu ir jāveic pārbaude tiesā, saistībā ar kuru valsts tiesa var uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu, un līdz ar to atbildēt, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

7. Regulas Nr. 1215/2012 1., 4., 6., 26., 29. un 32. apsvērumā ir noteikts:

“(1) Komisija 2009. gada 21. aprīlī pieņēma ziņojumu par to, kā tiek piemērota Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās ^[4]. Ziņojumā secināts, ka kopumā minētās regulas darbība ir apmierinoša, taču ir vēlams uzlabot dažu tās noteikumu piemērošanu, vēl vairāk atvieglot spriedumu brīvu apriti un veicināt piekļuvi tiesai. Ņemot vērā, ka minētajā regulā ir jāveic vairāki grozījumi, skaidrības labad tā būtu jāpārstrādā.

[..]

(4) Dažas atšķirības starp valstu noteikumiem, kas reglamentē jurisdikciju un spriedumu atzīšanu, kavē pareizu iekšējā tirgus darbību. Būtiski ir noteikumi, lai vienādotu jurisdikcijas kolīziju normas civillietās un komerclietās un lai nodrošinātu ātru un vienkāršu dalībvalstī pieņemto spriedumu atzīšanu un izpildi.

[..]

(6) Lai sasniegtu mērķi panākt spriedumu brīvu apriti civillietās un komerclietās, ir vajadzīgi un lietderīgi, ka normas, kas nosaka jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildīšanu, reglamentē kāds Savienības juridiskais akts, kas ir saistošs un tieši piemērojams.

[..]

(26) Savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Savienībā attaisno principu, kas paredz, ka kādā dalībvalstī pieņemti spriedumi būtu jāatzīst visās dalībvalstīs bez kādas īpašas procedūras. Turklāt mērķis padarīt pārrobežu tiesvedību mazāk laikietilpīgu un lētāku attaisno izpildāmības pasludināšanas atcelšanu, kas pirms izpildes jāveic uzrunātajā dalībvalstī. Tādējādi dalībvalsts tiesas pieņemts spriedums būtu jāuzskata par tādu, it kā tas būtu pieņemts uzrunātajā dalībvalstī.

[..]

(29) Uzrunātajā dalībvalstī veiktai citā dalībvalstī pieņemta sprieduma tiešai izpildei bez izpildāmības pasludināšanas nebūtu jāapdraud aizstāvības tiesību ievērošana. Tādēļ personai, pret kuru vērsta izpilde, vajadzētu būt iespējai prasīt atteikt sprieduma atzīšanu vai izpildi, ja tā uzskata, ka pastāv viens no sprieduma atzīšanas atteikuma pamatojumiem. Pamatojums var būt arī tas, ka personai nav bijusi iespēja nodrošināt sev aizstāvību, ja spriedums civillietā, kas saistīta ar krimināllietu, pieņemts aizmuguriski. [..]

[..]

4 OV 2001, L 12, 1. lpp.

(32) Lai informētu personu, pret kuru ir vērsta citā dalībvalstī pieņemta tiesas sprieduma izpilde, tai saprātīgā termiņā pirms pirmā izpildes pasākuma izsniedz apliecību, kas izdota saskaņā ar šo regulu, vajadzības gadījumā pievienojot spriedumu. Šajā gadījumā pirmajam izpildes pasākumam vajadzētu nozīmēt pirmo izpildes pasākumu pēc šādas izsniegšanas.”

8. Šīs regulas I nodaļā “Darbības joma un definīcijas” ir iekļauts 1. pants, kurā ir paredzēts:

“1. Šo regulu piemēro civillietās un komercietās neatkarīgi no tiesas būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas un administratīvajām lietām vai uz valsts atbildību par darbību vai bezdarbību, īstenojot valsts varu (*acta iure imperii*).

2. Šo regulu nepiemēro attiecībā uz:

[..]

c) sociālo nodrošinājumu;

[..].”

9. Minētās regulas 28. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Ja atbildētājs, kura domicils ir vienā no dalībvalstīm, tiek iesūdzēts tiesā citā dalībvalstī un neierodas tiesā, tiesa pēc savas iniciatīvas paziņo, ka tai nav jurisdikcijas, ja vien tās jurisdikcija nav atvasināta no šīs regulas noteikumiem.

2. Tiesa aptur tiesvedību, kamēr nav pierādīts, ka atbildētājs ir varējis laikus saņemt dokumentu, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgu dokumentu, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību, vai ka šajā nolūkā ir veikti visi vajadzīgie pasākumi.”

10. Saskaņā ar tās pašas regulas 37. panta 1. punktu, kas atrodas III nodaļas, kura attiecas uz “[dalībvalstī pieņemtu spriedumu] atzišanu un izpildi”, 1. iedaļā “Atzišana”:

“Persona, kas kādā dalībvalstī vēlas atsaukties uz citā dalībvalstī pieņemtu spriedumu, iesniedz:

a) sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem; un

b) apliecību, kas izdota saskaņā ar 53. pantu.”

11. Šīs III nodaļas 2. iedaļas “Izpilde” 39. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstī pieņemts spriedums, kas izpildāms minētajā dalībvalstī, ir izpildāms pārējās dalībvalstīs, neprasot izpildāmības deklarāciju.”

12. Regulas Nr. 1215/2012 42. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Kādā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpildei citā dalībvalstī pieteikuma iesniedzējs kompetentajai izpildes iestādei iesniedz:

a) sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem; un

b) apliecību, kas izdota saskaņā ar 53. pantu, kura apliecina, ka spriedums ir izpildāms, un kurā ir ietverts sprieduma izraksts, kā arī attiecīgā gadījumā saistītā informācija par atgūstamajām tiesvedības izmaksām un procentu aprēķins.”

13. Šīs regulas 43. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ja tiek prasīta citā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpilde, apliecību, ko izdod saskaņā ar 53. pantu, izsniedz personai, pret kuru lūgta izpilde, pirms pirmā izpildes pasākuma. Apliecībai pievieno spriedumu, ja minētajai personai tas vēl nav izsniegts.”

14. Saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 53. pantu, kas atrodas 4. iedaļā “Kopīgi noteikumi”:

“Izcelsmes tiesa pēc jebkuras ieinteresētās puses lūguma izdod apliecību, izmantojot standarta veidlapu I pielikumā.”⁵

B. Austrijas tiesības

15. Ņemot vērā šo secinājumu priekšmetu, šis izklāsts attiecas tikai uz procesuālajiem noteikumiem.

16. Saskaņā ar 2015. gada 17. septembra *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) rīkojumu⁶, kas izdots, pamatojoties uz Regulu Nr. 44/2001⁷, *Gesetz über das Exekutions- und Sicherungsverfahren (Exekutionsordnung)* (Izpildes procedūru kodekss)⁸, ar grozījumiem, 7.a panta 1. punktu⁹ piemēro apliecībām, kas paredzētas Regulas Nr. 44/2001 54. pantā. Saskaņā ar šo tiesību normu šādas apliecības izdošana ir pirmās instances tiesas kompetencē.

17. Saskaņā ar 1985. gada 12. decembra *Bundesgesetz betreffend die Besorgung gerichtlicher Geschäfte durch Rechtspfleger (Rechtspflegergesetz)* (Likums par tiesu palīgpersonālu)¹⁰ 16. panta 7. punktu šo pienākumu veikt ir uzticēts *Rechtspfleger* (tiesas ierēdnis).

18. Saskaņā ar *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) rīkojuma 7. punktu apliecības izdošanas procedūru Regulas Nr. 44/2001 54. panta izpratnē principā regulē pamatlietas procesuālie noteikumi. Turklāt *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) šajā pašā punktā uzskatīja, ka *EO* 84. panta 1. punkta (tagad 411. panta 1. punkts) noteikums, kurā ir paredzēta uz sacīkstes principu balstīta procedūra, nav piemērojams.

19. Saskaņā ar *EO* 7. panta 3. punktu var tikt celta prasība, lai atsauktu nelikumīgi vai kļūdaini izdotas apliecības.

II. Pamatlietas fakti un prejudiciālais jautājums

20. *BUAK* ir Austrijas publisko tiesību kolektīva struktūra, kas atrodas Vīnē (Austrija) un ir atbildīga par tādu līdzekļu iekasēšanu, kuri paredzēti būvniecības nozares darbinieku apmaksātu atvaļinājumu un atlaišanas pabalstu apmaksāšanai atbilstoši 1972. gada 23. novembra *Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungsgesetz 1972* (Likums, ar ko regulē būvniecības nozares darbinieku apmaksātus atvaļinājumus un atlaišanas pabalstus)¹¹ ar grozījumiem¹².

21. *Gradbeništvno Korana* ir uzņēmums, kura juridiskā adrese ir Slovēnijā un kurš norīkoja darbiniekus būvniecības darbu veikšanai Austrijā.

5 Par šī panta formulējuma atšķirību no Regulas Nr. 44/2001 54. panta formulējuma skat. šo secinājumu 40. punktu.

6 Rīkojums Nr. 3Ob152/15x.

7 Cik man zināms, neviens jauns rīkojums nav ticis izdots, pamatojoties uz Regulu Nr. 1215/2012.

8 *RGBl.* 79/1896, turpmāk tekstā – “*EO*”.

9 Piemērojams faktu norises datumā; tagad – 419. panta 1. punkts.

10 *BGBl.* 560/1985.

11 *BGBl.* 414/1972, turpmāk tekstā – “*BUAG*”.

12 *BGBl.* I 72/2016.

22. 2016. gada 18. oktobrī *BUAK* vērsās *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē) ar prasību pret *Gradbeništvo Korana* ar mērķi galvenokārt panākt šīs sabiedrības maksājumu 38 477,50 EUR apmērā, kas atbilst piemaksai, kura šai sabiedrībai atbilstoši *BUAG* VIb daļai jāmaksā par darba dienām, ko ir nostrādājuši daudzi būvniecības nozares darbinieki, kuri norikoti darbam Austrijā laikposmā no 2016. gada februāra līdz 2016. gada jūnijam.

23. Ar 2017. gada 28. aprīļa spriedumu, kas tika pieņemts aizmuguriski tādēļ, ka *Gradbeništvo Korana* neieradās uz pirmstiesas sēdi tajā pašā dienā, *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē) *BUAK* prasību pilnībā apmierināja un noteica 15 dienu termiņu, lai atbildētāja sabiedrība šo prasību izpildītu brīvprātīgi. Šis spriedums, kas tika paziņots *Gradbeništvo Korana* un stājās spēkā 2017. gada 21. jūnijā, ņemot vērā, ka netika celta pārsūdzība, ieguva *res judicata* spēku¹³.

24. Šī sprieduma piespiedu izpildei *BUAK* tajā pašā tiesā 2017. gada 31. jūlijā iesniedza pieteikumu par aplicības izdošanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1215/2012 53. pantu.

25. Līdz ar to iesniedzējtiesa jautā par šīs regulas piemērojamību, kas ir atkarīga no tā, vai tiesvedība, kas noslēdzās ar 2017. gada 28. aprīļa sprieduma pasludināšanu, ietilpst civillietās un komerclietās minētās regulas 1. panta 1. punkta izpratnē.

26. Tā uzskata, ka daži apstākļi varētu tiesvedībai piešķirt publisko tiesību raksturu, lai arī *BUAK* nav tiesību strādnieku norīkošanā izdot izpildes rīkojumus kā pilnībā iekšējās situācijās un lai arī tam piemaksas ir jāprasa *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē), kurai ir ekskluzīva jurisdikcija.

27. Iesniedzējtiesa arī apgalvo, ka ar 2014. gada 19. novembra spriedumu¹⁴ *Tribunal fédéral* [Federālā tiesa] (Šveice) izvērtēja līdzīgu tiesvedību, kas pamatota ar *BUAG* VIb daļu, un nosprieda, ka pakļautības attiecību dēļ, kas pastāv starp darba devēju un *BUAK*, tā īsteno publiskās varas prerogatīvas, jo šāda tiesvedība neietilpst Lugāno konvencijas 1. panta piemērošanas jomā¹⁵.

28. Šajos apstākļos *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Regulas Nr. 1215/2012 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesvedības, kurās tiek izskatīti [*BUAK*] prasījumi par piemaksu veikšanu, kas izvirzīti pret darba devējiem sakarā ar darba ņēmēju, kuriem nav pastāvīgas darba vietas Austrijā, norīkošanu darbā vai viņu norīkošanu darbaspēka nodrošināšanai uz Austriju vai pret darba devējiem, kuru juridiskā adrese nav Austrijā, sakarā ar darba ņēmēju nodarbināšanu, kuru pastāvīgā darba vieta ir Austrijā, ir “civillietas un komerclietas”, kurās ir jāpiemēro iepriekš minētā regula, runājot par prasījumiem, kas attiecas uz privāttiesiskām darba attiecībām un kuru mērķis ir nodrošināt ar privāttiesībām saistītās, no darba attiecībām ar darba devējiem izrietošās darba ņēmēju tiesības uz atvaļinājumu un atvaļinājuma naudu, lai arī:

- gan darba ņēmēju prasījumu apmērs pret *BUAK* par atvaļinājuma naudas izmaksu, gan *BUAK* prasījumu apmērs pret darba devējiem par piemaksu veikšanu ir noteikts nevis līgumā vai darba koplīgumā, bet gan federālā ministra rīkojumā,
- piemaksas, kas darba devējiem ir jāmaksā *BUAK*, līdztekus izmaksu segšanai par darba ņēmējiem izmaksājamo atvaļinājuma naudu izmanto arī *BUAK* administratīvo izdevumu segšanai un

13 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav neviena precizējuma par pārbaudi attiecībā uz to, vai atbildētājam bija zināms par notiekošo tiesvedību vai pat par to, uz kāda pamata tā tika iesūdzēta tās dalībvalsts tiesā, kurā ir prasītājas domicils, atkāpjoties no principa, kas paredzēts Regulas Nr. 1215/2012 4. panta 1. punktā.

14 Spriedums Nr. 5A_249/2014.

15 Šī sprieduma datuma dēļ runai vajadzētu būt par 2007. gada 30. oktobrī parakstīto Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komerclietās, kura Kopienas vārdā ir noslēgta ar Padomes Lēmumu 2009/430/EK (2008. gada 27. novembris) (OV 2009, L 147, 1. lpp.).

- *BUAK* saistībā ar tā šādu iemaksu prasījumu izvirzīšanu un izpildi ar likumu ir piešķirtas plašākas pilnvaras nekā privātpersonai, kas izpaužas tādējādi, ka
 - darba devējiem ir pienākums iesniegt *BUAK* ziņojumus gan saistībā ar konkrētu gadījumu, gan regulāri – katru mēnesi, izmantojot *BUAK* izveidotās komunikācijas sistēmas, – sadarboties *BUAK* īstenotos kontroles pasākumos un atļaut tos veikt, nodrošināt *BUAK* piekļuvi darba samaksas, darījumu un citiem dokumentiem un sniegt *BUAK* vajadzīgo informāciju, kura neizpilde tiek sodīta ar naudas sodu, un
 - darba devēja ziņošanas pienākuma neizpildes gadījumā *BUAK* ir tiesības aprēķināt darba devēja veicamās piemaksas, pamatojoties uz paša veikto izziņu, turklāt šajā gadījumā *BUAK* ir tiesības saņemt piemaksas *BUAK* noteiktajā apmērā neatkarīgi no norīkošanas vai attiecīgi nodarbinātības faktiskajiem apstākļiem?”

29. 2018. gada 5. jūlijā Tiesa tika informēta par maksātnespējas procedūras uzsākšanu pret *Gradbēništvo Korana* un par to, ka iesniedzējtiesa uztur spēkā lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu¹⁶.

III. Analīze

30. Rakstveida apsvērumos Komisija aicina Tiesu pirmo reizi izteikties par prejudiciālā jautājuma pieņemamību saistībā ar apliecības izdošanu atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 53. pantam, ņemot vērā LESD 267. pantu; tā ir atkarīga no iesniedzējas struktūras veikto funkciju kvalifikācijas.

31. Komisija apgalvo, ka izcelsmes tiesa, kas ir noteikta par atbildīgo par Regulas Nr. 1215/2012 53. pantā norādītās apliecības izdošanu, rīkojas tiesas statusā tiesvedības, kuras noslēgumā tika pieņemts izpildāmais spriedums, turpinājumā un ka tās kompetencē ir lemt par šīs regulas piemērojamību šajā stadijā, jo par to nevarēja lemt sprieduma taisīšanas posmā. Komisija uzsver minētās regulas loģiku un mērķi, kā arī lietas īpašos apstākļus saistībā ar to, ka atbildētājs [spriedumu] nav apstrīdējis, un no tā secina, ka Tiesas kompetencē ir atbildēt uz uzdoto jautājumu.

32. Lai novērtētu, vai pamatlietā ir izpildīti prejudiciālā jautājuma pieņemamības nosacījumi, šķiet derīgi atsaukties, pirmkārt, uz Tiesas izklāstītajiem principiem šajā jomā, precīzāk, uz iestādes, kuras pienākums ir tiesas nolēmuma apstiprināšana par Eiropas izpildes rīkojumu, prejudiciāla jautājuma pieņemamības pārbaudi¹⁷.

33. Pirmām kārtām Tiesa atgādināja, ka “saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai arī ar LESD 267. pantu iespēja vērsties Tiesā nav pakārtota nosacījumam, lai tiesvedībā, saistībā ar kuru valsts tiesa uzdod prejudiciālu jautājumu, tiktu ievērots pušu sacīkstes princips, valsts tiesas drīkst vērsties Tiesā vienīgi tad, ja tās izskata strīdu un tām ir lūgts taisīt spriedumu procedūrā, kuras noslēgumā paredzēts pieņemt tiesas nolēmumu”¹⁸.

16 Saskaņā ar tiesas sēdē gūtajām norādēm ir piemērojama Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/848 (2015. gada 20. maijs) par maksātnespējas procedūrām (OV 2015, L 141, 19. lpp.).

17 Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 805/2004 (2004. gada 21. aprīlis), ar ko izveido Eiropas izpildes rīkojumu neapstrīdētiem prasījumiem (OV 2004, L 143, 15. lpp.). Var norādīt, ka, lai arī Tiesa ir pasludinājusi trīs spriedumus tiesvedībās par apliecību izdošanu nolūkā atvieglot dalībvalstī pieņemtu nolēmumu atzīšanu un izpildi (spriedumi, 2012. gada 6. septembris, *Trade Agency* (C-619/10, EU:C:2012:531), 2015. gada 17. decembris, *Imtech Marine Belgium* (C-300/14, EU:C:2015:825), un 2016. gada 16. jūnijs, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448)), vienīgi šajā pēdējā lietā Tiesa izteicās par iebildi par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepieņemamību.

18 Spriedums, 2016. gada 16. jūnijs, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

34. Otrām kārtām tā no jauna precizēja, ka, “lai arī jēdziens “sniegt spriedumu” LESD 267. panta 2. punkta izpratnē ietver visu procesu, kas vainagojas ar iesniedzējtiesas spriedumu, tas ir jāinterpretē plaši, lai novērstu to, ka noteikts skaits procesuālu jautājumu tiks uzskatīti par nepieņemamiem un nevarēs būt Tiesas interpretācijas priekšmets, un lai Tiesa varētu lemt par visu to Savienības tiesību normu interpretāciju, kas iesniedzējtiesai ir jāpiemēro”¹⁹.

35. Otrkārt, ir jāveic salīdzinājums ar diviem iepriekšējiem Tiesas nolēmumiem par apliecībām, kas izdotas, piemērojot Regulu Nr. 44/2001 un Regulu Nr. 805/2004.

36. 2016. gada 16. jūnija spriedumā *Pebros Servizi*²⁰, kas taisīts, pamatojoties uz iepriekš izklāstītajiem principiem, Tiesa nosprieda, ka “tiesas nolēmuma apstiprināšana par Eiropas izpildes rīkojumu ir tiesas nolēmums”²¹, tādējādi apstiprinot 2015. gada 17. decembra spriedumā *Imtech Marine Belgium*²² izmantoto analīzi.

37. Turpretī no 2012. gada 6. septembra sprieduma *Trade Agency*²³, ko Tiesa pasludināja saistībā ar tajā iesniegtu pārsūdzību par lēmumu par izcelsmes dalībvalstī taisīta aizmuguriska sprieduma, kam ir pievienota Regulas Nr. 44/2001 54. pantā²⁴ minētā apliecība, izpildāmības pasludināšanu, var secināt, ka šādas apliecības izdošanai nav nepieciešama pārbaude tiesā. Tā norādīja, ka, “tā kā tiesa [..], kura ir kompetenta izsniegt šo apliecību, obligāti nav tā pati, kas ir taisījusi spriedumu, kura izpilde tiek prasīta, [aplicībā iekļautajai faktiskajai informācijai] var būt vienīgi tīri norādošs raksturs, kam ir tikai informatīva vērtība”²⁵.

38. No šiem spriedumiem izriet, ka noderīgie elementi, lai kvalificētu izcelsmes tiesas veiktās funkcijas, izdodot Regulas Nr. 1215/2012 53. pantā minēto apliecību, ir jāsecina ne tikai no piemērojamo tiesību normu formulējuma, bet arī no sistēmas, kura izveidota ar šo regulu, un no mērķiem, kurus ar to tiecas sasniegt.

39. Šo elementu analīze liek secināt, ka, lai gan ir daži kopīgi punkti Regulā Nr. 1215/2012, no vienas puses, un Regulā Nr. 44/2001 un Regulā Nr. 805/2004, no otras puses, nevienu no Tiesas iepriekš izmantotajiem risinājumiem nevar tieši piemērot.

40. Vispirms ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1215/2012 53. panta formulējums atšķiras no tam atbilstošā Regulas Nr. 44/2001 54. panta formulējuma. Pēdējā minētajā bija noteikts, ka “tās dalībvalsts tiesa vai kompetentā iestāde, kurā pieņemts spriedums, pēc ieinteresētās personas pieprasījuma izdod apliecību, izmantojot šīs regulas V pielikumā norādīto standarta veidlapu”²⁶, savukārt 53. pantā ir paredzēts, ka apliecību izdod “izcelsmes tiesa”.

19 Spriedums, 2016. gada 16. jūnijs, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, 28. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā pašā nozīmē ar atsauci uz Regulu Nr. 805/2004 skat. spriedumu, 2015. gada 17. decembris, *Imtech Marine Belgium* (C-300/14, EU:C:2015:825, 47. punkts).

20 C-511/14, EU:C:2016:448.

21 Skat. minētā sprieduma 30. punktu.

22 C-300/14, EU:C:2015:825 (46. un 47. punkts).

23 C-619/10, EU:C:2012:531.

24 Atgādinājumam – šis pants atbilst Regulas Nr. 1215/2012 53. pantam.

25 Skat. minētā sprieduma 35. un 36. punktu.

26 Mans izcēlums.

41. Turpinot – procedūra, kurā šī tiesa izdod apliecību, kas apliecina sprieduma izpildāmību,²⁷ ir jānošķir no sprieduma apstiprināšanas par Eiropas izpildes rīkojumu procedūras²⁸. Šie termini, kas minēti Regulā Nr. 805/2004 un Regulā Nr. 1215/2012, atklāj būtisku atšķirību starp šīm abām procedūrām. Proti, saskaņā ar Regulas Nr. 805/2004 6. panta 1. punktu un 9. pantu sprieduma lietā par neapstrīdētu prasījumu apstiprināšana izcelsmes tiesā par izpildes rīkojumu notiek pirms apliecības izdošanas formālā akta, kā Tiesa to ir norādījusi²⁹.

42. Visbeidzot, ir būtiski norādīt, ka, lai arī, tāpat kā Regulā Nr. 805/2004, Regulā Nr. 1215/2012 ir noteikts eksekvatūras [*exequatur*] atcelšanas princips, tajā tas ir vispārināts, neizvirzot nekādus nosacījumus. Šis būtiskais jauninājums, kurš tika ieviests ar Regulas Nr. 44/2001 pārstrādāto redakciju, ar ko tika vienkāršota izpildāmības pasludināšana, izriet no tūlītējas izpildāmības principa³⁰, kurš minēts Regulas Nr. 1215/2012 39. pantā. Šī tiesību norma ir jāskata, ņemot vērā šīs regulas 26. apsvērumu, saskaņā ar kuru “dalībvalsts tiesas pieņemts spriedums būtu jāuzskata par tādu, it kā tas būtu pieņemts uzrunātajā dalībvalstī”.

43. Tieši tādēļ, lai dalībvalstī izpildītu spriedumu, kas pieņemts citā dalībvalstī, saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 42. pantu pietiek iesniegt šī sprieduma kopiju un šīs regulas 53. pantā paredzēto apliecību.

44. Tādējādi šī apliecība ir būtisks pamats dalībvalstīs pieņemta sprieduma tiesas izpildes principa īstenošanai. Citiem vārdiem, bez šī dokumenta spriedums “nevar nonākt brīvā aprītē Eiropas tiesiskajā telpā”³¹; tas tā nebija saskaņā ar Regulā Nr. 44/2001 noteikto sistēmu³².

45. Lidz ar to, lai atvieglotu izpildāmā sprieduma izpratni, apliecība tika izstrādāta kā tā aizstājēja³³, un ne vienmēr³⁴ bija prasīts šīs apliecības vai pat izpildāmā sprieduma tulkojums³⁵.

46. Šīs sistēmas efektivitātes dēļ apliecībā ir iekļautas vairākas pozīcijas; tā ir pamatota ar izcelsmes tiesas tiesvedībā veicamo pārbaūžu kvalitāti, un, uz šīm pārbaudēm balstoties, vēlāk tiks izsniegta apliecība. Nekāda cita pārbaude uzrunātās dalībvalsts kompetentajā tiesā vairs nav jāveic. Izpildes pieprasījuma gadījumā vienīgi persona, pret kuru tā ir prasīta, var vērsties šajā tiesā, lai tā spriestu par apgalvoto pamatojumu apstiprināšanas³⁶ vai izpildes³⁷ atteikumam. Tieši šīs iespējas dēļ Regulas Nr. 1215/2012 53. pantā paredzētā apliecība saskaņā ar šīs regulas 43. pantu tiek izsniegta attiecīgajai personai pirms jebkādas izpildes.

27 Skat. Regulas Nr. 1215/2012 42. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Salīdzināt ar 2009. gada 28. aprīļa sprieduma *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271) 68. punktu, saskaņā ar kuru “[...] apliecībā, kas ir paredzēta Regulas Nr. 44/2001 54. pantā, ir konstatēts izpildu raksturs spriedumu izcelsmes valstī šīs apliecības izdošanas brīdī”.

28 Skat. Regulas Nr. 805/2004 6. panta nosaukumu: “[...] [Sprieduma] apstiprināšan[a] par Eiropas izpildu rīkojumu”.

29 Skat. spriedumu, 2015. gada 17. decembris, *Imtech Marine Belgium* (C-300/14, EU:C:2015:825, 45. punkts). Ir jāuzsver, ka tādā gadījumā Regulas Nr. 805/2004 piemērojamību pārbauda pirms sprieduma apstiprināšanas.

30 Šis princips papildina spriedumu pilnīgas atzišanas principu, kas ir pamatots ar dalībvalstu savstarpēju uzticēšanos un ir atgādināts arī Regulas Nr. 1215/2012 26. apsvērumā. Skat. arī spriedumu, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 52. un 53. punkts).

31 Šis izteikums ir lietots 2016. gada 16. jūnija spriedumā *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, 27. punkts) attiecībā uz Eiropas izpildes rīkojumu.

32 Skat. spriedumu, 2012. gada 6. septembris, *Trade Agency* (C-619/10, EU:C:2012:531, 36. punkts).

33 Skat. Regulas Nr. 1215/2012 42. panta 1. punkta b) apakšpunktu, saskaņā ar kuru “aplicib[ā] [...] ir ietverts sprieduma izraksts, kā arī attiecīgā gadījumā saistītā informācija par atgūstamajām tiesvedības izmaksām un procentu aprēķins”.

34 Attiecībā uz nosacījumiem, ar kādiem vai nu kompetentā izpildes iestāde, vai persona, pret kuru ir vēsta izpilde, tomēr var prasīt izpildāmā sprieduma tulkojumu, skat. minētās regulas attiecīgi 42. panta 4. punktu un 43. panta 2. punktu.

35 Skat. šīs regulas 42. panta 3. punktu.

36 Skat. Regulas Nr. 1215/2012 45. pantu.

37 Skat. Regulas Nr. 1215/2012 46. pantu.

47. Šajos apstākļos izcelsmes tiesai, kurā iesniegts pieteikums par apliecības izdošanu, galvenokārt ir jāatkārto izpildāmajā nolēmumā minētās norādes³⁸. Tā neveic pārbaudi par to, vai ir ievērotas dažas prasības, ar ko pamato eksekvatūras atcelšanu, kā tas bija, piemērojot iepriekšējos instrumentus³⁹, kad eksekvatūras neesamība bija saistīta vai nu ar īpašu garantiju pārbaudi⁴⁰, vai ar procedūras norisi atbilstoši konkrētās regulās paredzētiem īpašiem noteikumiem⁴¹.

48. Lidz ar to gadījumā, ja tiek iesniegts pieteikums par apliecības izdošanu atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 53. pantam, manuprāt, ir jāņem vērā divi scenāriji.

49. Ja izcelsmes tiesa uzskata, ka tās kompetencē ir izdot apliecību, jo izpildāmajā spriedumā ir ietverti visi prasītie dati, apliecības izdošanas aktam nav nekāda tiesas darbības rakstura. Lai arī šī apliecība ir Regulā Nr. 1215/2012 paredzēts noteicošs elements sprieduma izpildes procesā, šādā gadījumā tās raksturs neatšķiras no tā, ko Tiesa ir noteikusi attiecībā uz apliecību, kas minēta Regulas Nr. 44/2001 54. pantā⁴².

50. Turklāt, tā kā Regulas Nr. 1215/2012 53. pantā nav precizēts, kurš izcelsmes tiesā ir kompetents izdot šādu apliecību⁴³, to var izdot pat struktūra, kas nav tiesa. Tādējādi šādā gadījumā jautājums par vērsanos Tiesā nemaz nav jāuzdod.

51. Turpretī, ja, kā tas ir šajā lietā, izcelsmes tiesa sprieduma taisīšanas posmā⁴⁴ nav izteikusies par Regulas Nr. 1215/2012 piemērojamību⁴⁵ un ja nav acīmredzams, ka lieta ietilpst tās piemērošanas jomā, šai tiesai noteikti ir jāveic pārbaude tiesā saskaņā ar valsts procesuālajiem noteikumiem vai nu saistībā ar vērsanos šajā tiesā apliecības izdošanas nolūkā, vai nu saistībā ar pārsūdzību⁴⁶ pēc šīs apliecības izdošanas atteikuma.

38 Šajā saistībā šķiet iespējams, ka iespēju robežās eventuālās grūtības jau tiek paredzētas sprieduma izstrādāšanas laikā.

39 Izmērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1346/2000 (2000. gada 29. maijs) par maksātspējas procedūrām (OV 2000, L 160, 1. lpp.), 16.–18. pants, kas atcelti ar Regulu 2015/848 un aizstāti ar tādā pašā redakcijā izteikto 19.–21. pantu šajā regulā, kurā paredzēta nolēmuma, ar ko sāk maksātspējas procedūru, atzīšana un tieša iedarbība. Skat. arī Padomes Regulas (EK) Nr. 4/2009 (2008. gada 18. decembris) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un sadarbību uzturēšanas saistību lietās (OV 2009, L 7, 1. lpp.) 17. pantu, kurā ir noteikts, ka eksekvatūras atcelšana ir atkarīga no Hāgas 2007. gada 23. novembra Protokola par uzturēšanas saistībām piemērojamiem tiesību aktiem piemērojamības dalībvalstī, kurā spriedums ir ticis pasludināts, neatkarīgi no piemērotajām procesuālajām normām vai atbildētāja iebilduma.

40 Attiecībā uz neapstrīdētiem prasījumiem skat. Regulu Nr. 805/2004 un 2016. gada 16. jūnija spriedumu *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, 25. un 26. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Šajā saistībā var norādīt, ka, kopš ir stājusies spēkā Regula Nr. 1215/2012, vienīgais iemesls, lai lūgtu piemērot Regulu Nr. 805/2004, izriet no šo garantiju ievērošanas, jo prasījuma pieņemšanas prezumpcija izriet no konstatējuma, ka procedūras laikā notiesātā puse nav pieteikusies.

41 Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1896/2006 (2006. gada 12. decembris), ar ko izveido Eiropas maksājuma rikojuma procedūru (OV 2006, L 399, 1. lpp.), un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 861/2007 (2007. gada 11. jūlijs), ar ko izveido Eiropas procedūru maza apmēra prasībām (OV 2007, L 199, 1. lpp.).

42 Skat. spriedumu, 2012. gada 6. septembris, *Trade Agency* (C-619/10, EU:C:2012:531, 36. un 37. punkts). Ir jānorāda, ka šis spriedums attiecās uz norādēm par aizmugurisku lietas izskatīšanu, kuras minētas veidlapas pozīcijā, kas nav mainīta Regulā Nr. 1215/2012.

43 Salīdzināt ar 2015. gada 17. decembra spriedumu *Imtech Marine Belgium* (C-300/14, EU:C:2015:825, 44. punkts) attiecībā uz izteikumu "izcelsmes tiesa", kas minēts Regulas Nr. 805/2004 6. panta 1. punktā.

44 Jautājumu pirmo reizi var uzdot arī valsts tiesvedībā izdota sprieduma pārrobežu izpildes posmā. Šajā saistībā skat. lietu *Weil* (C-361/18), kuru šobrīd izskata Tiesa.

45 Šajā saistībā var norādīt, ka pretēji tam, ko apgalvo Komisija rakstveida apsvērumu 16. punktā, ja atbildētājs, kura domicils ir vienā no dalībvalstīm, tiek iesūdzēts tiesā citā dalībvalstī un neierodas tiesā, tai ir jābūt īpaši vērīgai attiecībā uz Regulas Nr. 1215/2012 piemērojamību. Proti, pirmkārt, atbilstoši šīs regulas 13. apsvērumam ir jāpārbauda kopēju Eiropas noteikumu par jurisdikciju pastāvēšana un, otrkārt, saskaņā ar minētās regulas 28. pantu tiesai pēc savas iniciatīvas ir jāpaziņo, ka tai nav jurisdikcijas, ja vien tās jurisdikcija nav atvasināta no tās pašas regulas noteikumiem, un jāveic konkrētas pārbaudes par atbildētāja tiesību uz aizstāvību ievērošanu. Turklāt ir jāatgādina, ka Tiesa ir nospriedusi, ka "jautājumi, kas attiecas uz to [1968. gada 27. septembra Konvencijas par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.)], kurā grozījumi ir izdarīti ar turpmākām konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanos šai konvencijai,] tiesību normu piemērošanas jomu, kurās ir noteikta tiesu kompetence starptautiskajā jurisdikcijā, ir jāuzskata par sabiedriskās kārtības jautājumiem" (spriedums, 1993. gada 19. janvāris, *Shearson Lehman Hutton* (C-89/91, EU:C:1993:15, 10. punkts)).

46 Salīdzināt ar spriedumiem, 1995. gada 19. oktobris, *Job Centre* (C-111/94, EU:C:1995:340, 11. punkts), un 2009. gada 25. jūnijs, *Roda Golf & Beach Resort* (C-14/08, EU:C:2009:395, 37. punkts), kā arī ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā *Logistik XXL* (C-135/18), ko šobrīd izskata Tiesa.

52. Šajos apstākļos izcelsmes tiesa nepapildina vai neinterpretē pieņemto spriedumu, kā tai tas būtu jādara, lai varētu sniegt informāciju par konkrētām apliecības pozīcijām gadījumā, ja spriedums ir nepilnīgs vai neprecīzs⁴⁷. Pārbaudot, vai tās kompetencē ir izdot šo apliecību, tā iekļaujas sprieduma taisīšanas procedūras turpinātībā tajā stadijā, kas garantē pieņemtā sprieduma tūlītēju izpildāmību. Līdz ar to izcelsmes tiesai ir jāpieņem nolēmums, ar ko atbilstoši plašai jēdziena “procedūra, kuras noslēgumā paredzēts pieņemt tiesas nolēmumu”⁴⁸ interpretācijai pamato, ka tā var uzdot jautājumu Tiesai. No tā ir cieši atkarīga tiesiskā drošība un izcelsmes dalībvalstī pieņemtā sprieduma ātra izpilde.

53. Manuprāt, šis gadījums ir jāsalīdzina ar gadījumu, kurā izcelsmes tiesai ir jāinterpretē dažu apliecības pozīciju nozīme, ņemot vērā valsts tiesību īpašās iezīmes⁴⁹, vai jāizsakās par tiesas, kas lietu izskata pēc būtības, kompetenci tāda sprieduma gadījumā, ar ko nosaka pagaidu vai aizsardzības pasākumu⁵⁰. Tādā gadījumā izcelsmes tiesa veic tiesas funkcijas, arī pamatojot, ka tai ir tiesības vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

54. Tomēr šāda tiesas kvalifikācija LESD 267. panta izpratnē, manuprāt, ir jāizmanto tikai izņēmuma gadījumos. Proti, sprieduma izpildes stadijā nedrīkst “uzsākt jaunu procesu”⁵¹, lai neapdraudētu Regulas Nr. 1215/2012 mērķi un neietekmētu parādnieka tiesības⁵². Ir jāatgādina, ka apliecības izdošanas procedūra nav balstīta uz sacīkstes principu. Turklāt parādnieks, kuram apliecība tiks izsniegta⁵³, varēs pārsūdzēt apliecības izraisītās sekas vienīgi tik lielā mērā, kā tas paredzēts Regulas Nr. 1215/2012 45. panta pamatojumā⁵⁴. Tomēr to saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru interpretē šauri, lai šajā tiesvedības posmā atbildētājs, kurš regulāri ir ticis informēts par tiesvedības gaitu, nevarētu pret to iebilst, minot tādus pamatus kā šīs regulas piemērojamība, kurus būtu bijis iespējams apgalvot tiesā, kas izskata lietu pēc būtības, vai izmantojot tiesību aizsardzības līdzekļus⁵⁵.

55. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, es uzskatu, ka izcelsmes tiesa, kurā ir iesniegts pieteikums par apliecības izdošanu atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 53. pantam un kura šaubās par šīs regulas piemērojamību, neesot spriedumam šajā saistībā, ir tiesīga uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu.

56. Līdz ar to es iesaku Tiesai konstatēt, ka neskaidrību par Regulas Nr. 1215/2012 piemērojamību apliecības izdošanai saskaņā ar šīs regulas 53. pantu gadījumā ir jāveic pārbaude tiesā, saistībā ar kuru valsts tiesa var uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu, un līdz ar to atbildēt, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

47 Šādos gadījumos, manuprāt, valsts tiesību aktos paredzētās citas procedūras ir jāisteno tad, ja apliecības izdošanas posmā tā nav tiesvedība, kas ir balstīta uz sacīkstes principu.

48 Skat. šo secinājumu 31. un nākamos punktus.

49 Skat. lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā *Logistik XXL* (C-135/18), kuru Tiesa šobrīd izskata, attiecībā uz 4.4. pozīciju veidlapā, kas atrodas Regulas Nr. 1215/2012 I pielikumā. Minētajā gadījumā izcelsmes tiesa deva rīkojumu, ka spriedums par naudas summas maksājumu pagaidām ir izpildāms, tikai sniedzot kreditora nodrošinājumu. Tas nolēmuma izpildi var ierobežot līdz zināmai parāda (un līdz ar to nodrošinājuma) summai vai ar aizsardzības pasākumiem pēc termiņa beigām, ja nodrošinājums nav ticis sniegts.

50 Skat. 4.6.2. pozīciju veidlapā, kas ir Regulas Nr. 1215/2012 I pielikumā, un it īpaši rakstveida apsvērumus Nuyts, A., “La refonte du règlement Bruxelles I”, *Revue critique de droit international privé*, Dalloz, Parīze, 2013, 1.–64. lpp., it īpaši 27. lpp. (23. un 24. punkts).

51 Izteikums ņemts no 2011. gada 13. oktobra sprieduma *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, 31. punkts).

52 Par tiesību uz aizstāvību atgādinājumu skat. Regulas Nr. 1215/2012 29. apsvērumu.

53 Šajā gadījumā, manuprāt, viņš ir jāinformē par atzīšanas vai izpildes atteikuma pamatojumu, kas paredzēts Regulā Nr. 1215/2012, kurā tostarp ietverts pamatojums, kas balstīts uz jurisdikcijas noteikumiem, kuri aizsargā vājāko pusī. Šajā saistībā skat. lietu *Salvoni* (C-347/18), kuru šobrīd izskata Tiesa.

54 Skat. arī atsauci uz šīm tiesību normām šīs regulas 46. pantā. Attiecībā uz atbildētāja, kurš nav ieradies, tiesību ievērošanas pārbaudi skat. 2012. gada 6. septembra spriedumu *Trade Agency* (C-619/10, EU:C:2012:531, 37. un 38. punkts), kura darbības jomu, manuprāt, var attiecināt uz Regulu Nr. 1215/2012, ņemot vērā, ka šīs regulas I pielikumā ir ietverta tāda pati pozīcija, kāda ir Regulas Nr. 44/2001, kuras iedarbība tika apspriesta šajā lietā, V pielikumā. Turklāt Regulas Nr. 1215/2012 30. apsvērumā ir paredzēts, ka pusei, kas apstrīd citā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpildi, cik vien iespējams, būtu jāspēj tās pašas procedūras ietvaros un saskaņā ar uzrunātās dalībvalsts tiesību sistēmu atsaukties arī uz atteikuma pamatojumiem, kas paredzēti valsts tiesību aktos, ievērojot minētajos tiesību aktos noteiktos termiņus. Tādējādi 2011. gada 13. oktobra spriedumā *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653) vērtētajām grūtībām vajadzētu būt atrisinātām.

55 Skat. spriedumus, 2015. gada 16. jūlijs, *Diageo Brands* (C-681/13, EU:C:2015:471), un 2016. gada 25. maijs, *Meroni* (C-559/14, EU:C:2016:349). Pretējā gadījumā attiecībā uz Regulas Nr. 1215/2012 piemērojamību sekas būtu tādas, ka tiktu pieļauts, ka uzrunātās dalībvalsts tiesa var pārbaudīt izcelsmes tiesas vērtējumu.

IV. Secinājumi

57. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai konstatēt, ka neskaidrību par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās piemērojamību apliecības izdošanai saskaņā ar šīs regulas 53. pantu gadījumā ir jāveic pārbaude tiesā, saistībā ar kuru valsts tiesa var uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu, un līdz ar to atbildēt, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko iesniegusi *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē, Austrija), ir pieņemams.